



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 47.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tum lasciviam ignominia & dedecore affecit, illos ipsos qui deliquerunt impunitos abire sinet.

Eidem. 47.

Si iis, qui vitæ consuetudinem cum Eusebio habent, duorum alterum necesse est, nimirum ut vel in ipsius offensionem atque odium incurrant, aut intemperantiæ ipsius socij ac participes sint (siquidè graves & temperates extrudit, eos autem qui petulanter atque inhonestè se gerere norunt, charos habet.) auctor tibi fuerim ut ipsius consuetudinem & contubernium fugias, ne pestilentem morbum contrahas.

Eidem. 48.

Eum, ò modestiæ nativum simulacrū, haudquaquam laudo, qui in priuata quidem vita perquam summissum & humilè se præbet, in imperio autem ac magistratu maiora, quàm pro humanæ conditione, opinionis errore sibi fingat (ignavi enim profectò atque ingenerosè & plebei hoc esse existimo:) verum eum, qui, cum in priuatorum numero est, sublimem & excelsum, cum autem præful creatus est, facilem se ac modestum præstat, morbosque utriusque rei insidiantes vitat, illi nimirum humilitatem, huic autem superbiam.

Palladio. 49.

Cum à vitio abstinueris, tum de virtute quoque considerationem abs te in æquum fuerit. Si enim illud propulsaris, tum etiam quodnam virtutis genus arripere debeas, considerare licebit. Priusquàm autem fundamenta rectè iacta sint, de fine atque fastigio verba facere superuacaneū esse iudico.

Theodoro Augustalia. 50.

Etiamsi quispiam rex sit, atque opibus circumfluat, ac voluptatibus cumuletur,

ἀκρασίαν, αὐτὸς τῶν πλημμελιῶν καὶ ἀπαιμωρῆτας ἀφῆσθαι.

Τῷ αὐτῷ. μζ.

Εἰ ἀνάγκη τοῖς σωούσι Εὐσεβίᾳ, δυοῖν βάτερον συμπεῖν, ἢ μεμῶσθαι ἢ μετεχειν τὴν ἀκρασίαν. ἐπειδὴ τὸς μὲν σφόδρα ἀπελαύνει, τὸς δ' εἰδότες ἀρχμοῖ ἐν ἀγαπῶν παραγέσασιν σφειῶν γενεῖ τῶν αὐτῶν διατριβῶν, μὴ λοιμικοῦ νοσήματος ὡς ἀπολαύσης.

Τῷ αὐτῷ. μη.

Οὐκ ἔσπιδέχομαι, ὃ μετριοφροσύνη αὐπέσσει ἀγαλμα, τὸν ἐν μὲν τῷ ἰδιωτεύειν ταπεινὸν ἄγαν φαιρόμενον, ἐν δὲ τῷ ἀρχεῖν μείζονα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως φανταζόμενον. ἀγενεῖα γὰρ καὶ ἀνάσσει καὶ ἰδιωτικὴ τῶν ὀπίσθ' ἡγοῦμαι ψυχῆς εἶναι περὶ μίλιον. ἀλλ' ἰδιώτης μὲν ἀνὴρ, ἰψὸς τυγχάνοι. ἀρχὸν δ' ἔσφαρθεῖς ὅπτεκτις καὶ μέγιστος, καὶ τὰ ἐφειδρευόντα ἐχετὶς ὡς σφάγματος νοσήματα διαφύγοι. ἔμὲν τὴν ταπεινότητα, ἔδὲ τὴν ἑσφοφίαν.

Παλλαδία. μ.

Ὅταν τῆς χακίας ἔσποχοιο, τότε καὶ αὐτὴ ἀρετῆς σκοπεῖν αὐ εἰς δόξα. εἰς γὰρ ἐκείνῃ ἔσποτρίψασθαι, τότε καὶ αὐτὴ τὰ πάντα πρόπον ἀρετῆς ἀπλάβοιο ἐξέσασκοπεῖν ὡς δὲ ἴην ἀρχμὸν καὶ τὴν κρηπὶδα ὀρθῶς ἑσποθεῖσθαι, αὐτὴν ἡγοῦμαι αὐτὴ τῆς πελευτῆς καὶ τῆς κορωνίδος διεξελθῆναι.

Θεοδῶρα Αὐγυσταλία. ς.

Εἰ καὶ βασιλεῖς τις εἴη, καὶ αὐτὴν ῥέοντα ἔχει τὸν πλοῦτον, καὶ εὐφροσύνης